Studiul 10

Autoritatea și relevanța profetică

TEXTE-CHEIE: ***Exodul 4:10-16; Luca 8:22-25; Ioan 3:1-10; Faptele 16:25-34; 1 Corinteni 5:1-5; Luca 7:28***

Sabat după-amiază, 28 noiembrie

De memorat:

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii.”

Evrei 4:12

La 9 noiembrie 1989 declarația televizată a lui Günter Schabowski a pus în mișcare căderea Zidului Berlinului. Ca purtător de cuvânt al autorităților est-germane, Schabowski s-a exprimat greșit și, în loc să anunțe că germanii din Est *ar putea* avea voie să viziteze Europa de Vest după un proces lung și dificil de obținere a vizelor necesare, el a spus pur și simplu că germanilor din Est *li se va permite* să viziteze Europa de Vest. Când un reporter a întrebat când va intra în vigoare schimbarea de politică, Schabowski a răspuns: „Din câte știu, aceasta intră în vigoare... imediat, fără întârziere.” În câteva minute, oamenii s-au îndreptat în masă spre punctele de trecere a frontierei, cerând să li se permită accesul, așa cum anunțase guvernul.

Unora li s-a delegat autoritatea de a vorbi în numele unei companii sau chiar al unei țări. Dar ce se poate spune despre cei care vorbesc în numele lui Dumnezeu? În această săptămână vom vedea ce autoritate dețin profeții biblici și ce autoritate, dacă există, dețin profeții care nu au scris o carte a Bibliei, precum profetul Natan, Ioan Botezătorul și, da, chiar Ellen G. White.

Medierea autorității lui Dumnezeu

Înainte de a oferi cuiva permisiunea de a vorbi în numele tău, nu te-ai asigura că alegi o persoană de încredere? Ar fi important ca acea persoană să îți cunoască poziția și să o exprime cu fidelitate.

1. Conform Exodul 2:11-15; 3:1-3,10-13, cum l-a pregătit pe Moise perioada în care a fost păstor să devină purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu?

Exodul 2:11-15

11 În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieşit pe la fraţii săi şi a
fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe
un evreu, unul dintre fraţii lui.
12 S-a uitat în toate părţile şi, văzând că nu este nimeni, a omorât pe
egiptean şi l-a ascuns în nisip.
13 A ieşit şi în ziua următoare şi iată că doi evrei se certau. A zis
celui ce n-avea dreptate: „Pentru ce loveşti pe semenul tău?”
14 Şi omul acela a răspuns: „Cine te-a pus pe tine mai-mare şi
judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori şi pe mine
cum ai omorât pe egipteanul acela?” Moise s-a temut şi a zis: „Nu
mai încape îndoială că faptul este cunoscut.”
15 Faraon a aflat ce se petrecuse şi căuta să-l omoare pe Moise. Dar
Moise a fugit dinaintea lui Faraon şi a locuit în ţara Madian. A şezut
lângă o fântână.

Exodul 3:1-3,10-13

1 Moise păştea turma socrului său, Ietro, preotul Madianului. Odată,
a mânat turma până dincolo de pustie şi a ajuns la muntele lui
Dumnezeu, la Horeb.
2 Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din
mijlocul unui rug. Moise s-a uitat şi iată că rugul era tot un foc şi
rugul nu se mistuia deloc.
3 Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie
minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul.”
10 Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon şi vei scoate din Egipt pe
poporul Meu, pe copiii lui Israel.”
11 Moise a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon
şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel?”

12 Dumnezeu a zis: „Eu voi fi negreşit cu tine, şi iată care va fi
pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor
din Egipt, veţi sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.”
13 Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui
Israel şi le voi spune: ‘Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimis la voi’
şi mă vor întreba: ‘Care este Numele Lui?’, ce le voi răspunde?”

Moise își petrecuse primii 40 de ani din viață beneficiind de cea mai bună educație pe care o putea oferi Egiptul, însă aceasta nu l-a pregătit să devină mesagerul lui Dumnezeu. A trebuit să petreacă următorii 40 de ani în pustiu, ca cioban, departe de distragerile lumii. În multe privințe a trebuit să se dezvețe de mare parte din ceea ce învățase ca prinț. Înainte de a putea coopera la eliberarea poporului Israel, Moise trebuia să ajungă să Îl cunoască pe Dumnezeul în numele căruia urma să vorbească.

2. Ce putem învăța din discuția dintre Dumnezeu și Moise, din Exodul 4:10-16, despre modul în care sunt chemați profeții și în care își îndeplinesc lucrarea?

Exodul 4:10-16

10 Moise a zis Domnului: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu
vorbirea uşoară şi cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri,
nici măcar de când vorbeşti Tu robului Tău, căci vorba şi limba îmi
sunt încurcate.”
11 Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului? Şi cine face pe om mut
sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?
12 Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta şi te voi învăţa ce vei avea de spus.”
13 Moise a zis: „Ah, Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiţi!”
14 Atunci, Domnul S-a mâniat pe Moise şi a zis: „Nu-i oare acolo
fratele tău Aaron, Levitul? Ştiu că el vorbeşte uşor. Iată că el însuşi
vine înaintea ta şi, când te va vedea, se va bucura în inima lui.
15 Tu îi vei vorbi şi vei pune cuvintele în gura lui, şi Eu voi fi cu gura
ta şi cu gura lui şi vă voi învăţa ce veţi avea de făcut.
16 El va vorbi poporului pentru tine, îţi va sluji drept gură, şi tu vei
ţine pentru el locul lui Dumnezeu.

Moise a fost chemat să joace rolul lui Dumnezeu, iar Aaron să îndeplinească rolul de purtător de cuvânt al lui Moise (Exodul 4:16; vezi și 7:1). Așa cum a făcut cu Moise și Aaron, Dumnezeu îi ajută pe profeții Săi să găsească cea mai potrivită modalitate de a transmite mesajul încredințat de El.

Moise știa că dăduse greș în trecut. Își amintea ultima confruntare cu israeliții, când autoritatea sa fusese pusă sub semnul întrebării (Exodul 2:14). Dumnezeu a înțeles teama lui Moise și a avut răbdare cu el. Chiar și după ce toate scuzele fuseseră înlăturate, Moise s-a împotrivit chemării. Temerile lui se transformaseră în necredință. Prin reticența sa, Moise punea la îndoială capacitatea lui Dumnezeu de a-l folosi. Atunci Dumnezeu a dat o poruncă fermă, fără echivoc, pentru a-l pune în mișcare pe profetul ezitant (Exodul 3:14-17).

> Poate că nu ești profet, dar ce te-a chemat Dumnezeu să faci pentru El în timpul vieții tale? Care este cea mai bună modalitate de a te pregăti pentru această chemare?

Autoritatea Domnului Isus

3. Care era baza autorității Domnului Isus? Care erau dovezile acestei autorități? Vezi Matei 21:23-27 și Ioan 17:2!

Matei 21:23-27

23 Isus S-a dus în Templu şi, pe când învăţa norodul, au venit la El
preoţii cei mai de seamă şi bătrânii norodului şi I-au zis: „Cu ce
putere faci Tu lucrurile acestea şi cine Ţi-a dat puterea aceasta?”
24 Drept răspuns, Isus le-a zis: „Vă voi pune şi Eu o întrebare şi,
dacă-Mi veţi răspunde la ea, vă voi spune şi Eu cu ce putere fac
aceste lucruri.
25 Botezul lui Ioan de unde venea? Din cer sau de la oameni?” Dar ei
vorbeau între ei şi ziceau: „Dacă vom răspunde: ‘Din cer’, ne va
spune: ‘Atunci de ce nu l-aţi crezut?’
26 Şi dacă vom răspunde: ‘De la oameni’, ne temem de norod, pentru
că toţi socotesc pe Ioan drept proroc.”
27 Atunci au răspuns lui Isus: „Nu ştim!” Şi El, la rândul Lui, le-a
zis: „Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac aceste lucruri.

Ioan 17:2

2 după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viaţa veşnică
tuturor acelora pe care I i-ai dat Tu.

În timp ce Isus îi învăța pe oameni, preoții au venit la El și au cerut să afle cine I-a dat autoritatea de a face această lucrare. Domnul Isus nu absolvise nicio școală locală și nici nu primise instruire în școlile rabinilor. În loc să le răspundă direct, Domnul Isus i-a îndrumat spre răspuns prin întrebarea despre autoritatea incontestabilă a lui Ioan Botezătorul. Refuzând să răspundă, ei au respins nu doar puterea lui Dumnezeu ce încununase lucrarea lui Ioan, ci și autoritatea lui Isus, care, asemenea lui Ioan, fusese trimis de Dumnezeu.

4. Ce ne spun despre autoritatea Domnului Isus următoarele texte: Matei 7:28,29; Marcu 1:21-27; Luca 8:22-25; Luca 9:1; Ioan 5:25-27; Ioan 7:38?

Matei 7:28,29

[28] După ce a sfârşit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învăţătura Lui;
[29] căci El îi învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor.

Marcu 1:21-27

[21] S-au dus la Capernaum. Şi în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă şi a început să înveţe pe norod.
[22] Oamenii erau uimiţi de învăţătura Lui, căci îi învăţa ca unul care are putere, nu cum îi învăţau cărturarii.
[23] În sinagoga lor era un om care avea un duh necurat. El a început să strige:
[24] Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te ştiu cine eşti: Eşti Sfântul lui Dumnezeu!”
[25] Isus l-a certat şi i-a zis: „Taci şi ieşi din omul acesta!”
[26] Şi duhul necurat a ieşit din el, scuturându-l cu putere şi scoţând un strigăt mare.
[27] Toţi au rămas înmărmuriţi, aşa că se întrebau unii pe alţii: „Ce este aceasta? O învăţătură nouă! El porunceşte ca un stăpân chiar şi duhurilor necurate, şi ele Îl ascultă!”

Luca 8:22-25

[22] Într-una din zile, Isus S-a suit într-o corabie împreună cu ucenicii Lui. El le-a zis: „Haidem să trecem dincolo de lac.” Şi au plecat.
[23] Pe când vâsleau ei, Isus a adormit. Pe lac s-a stârnit un aşa vârtej de vânt, că se umplea corabia cu apă şi erau în primejdie.
[24] Au venit la El, L-au deşteptat şi au zis: „Învăţătorule, Învăţătorule, pierim.” Isus S-a sculat, a certat vântul şi valurile înfuriate, care s-au potolit, şi s-a făcut linişte.
[25] Apoi a zis ucenicilor Săi: „Unde vă este credinţa?” Plini de spaimă şi de mirare, ei au zis unii către alţii: „Cine este Acesta de porunceşte chiar şi vânturilor şi apei şi-L ascultă?”

Luca 9:1

[1] Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere şi stăpânire peste toţi dracii şi să vindece bolile.

Ioan 5:25-27

[25] Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce-l vor asculta vor învia.
[26] Căci, după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine.
[27] Şi I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.

Ioan 7:38

[38] Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura."

Toată autoritatea Îi aparține Domnului Isus în calitate de Creator (Ioan 1:3) și de Salvator al omenirii (Romani 3:24). El este Cuvântul lui Dumnezeu. Autoritatea divină dovedită de Domnul Isus în timpul vieții și lucrării Sale pământene nu putea fi imitată sau autogenerată de nimeni. Învățătura Lui îi uimea pe ascultători, pentru că El îi învăța ca Unul care avea autoritate (Matei 7:29).

Toate evangheliile consemnează autoritatea profetică supranaturală a Domnului Isus. El a iertat păcate (Marcu 2:10,11), a scos demoni (Marcu 3:15) și știa ce gândesc oamenii (Ioan 2:24,25). El a înviat morți și a oferit viață veșnică (Ioan 10:28). În timp ce Se afla pe pământ ca Răscumpărător al nostru, Isus a exercitat autoritatea care I-a fost dată de Dumnezeu Tatăl (Ioan 17:2) și a depins întotdeauna de Tatăl și a cooperat cu El (Ioan 5:19), făcând adesea trimitere la Scripturi, despre care spunea că mărturisesc despre El. Domnul Isus deținea de asemenea autoritate deplină și a putut delega această autoritate ucenicilor Săi (Marcu 6:7). În calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu, mărturia Lui a ajuns și la profeți, prin care El a vorbit (Apocalipsa 19:10).

> În ciuda tuturor dovezilor oferite de Domnul Isus, unii L-au respins. Cum să nu cădem în aceeași capcană a necredinței, date fiind toate motivele pe care le avem ca să credem?

Autoritatea Bibliei

Biblia este produsul revelației profetice inspirate de Dumnezeu. Ea răspunde la marile întrebări ale vieții și este remarcabilul mijloc prin care Dumnezeu Se descoperă omenirii. Din Scriptură aflăm sensul existenței umane, caracterul și voia lui Dumnezeu și planul Său pentru viața noastră. Biblia este standardul suprem al adevărului, autoritatea care trebuie să ne orienteze alegerile în viață. Este temelia concepției creștine despre lume și baza întregului adevăr revelat. Este regula de credință și de practică a creștinului.

Putem fie să acceptăm, fie să respingem Cuvântul lui Dumnezeu și nu e nevoie să ajungem, ca regele Ioiachim (vezi Ieremia 36:22-27), la extrema de a ne arde Bibliile în semn de respingere. Ignorarea Cuvântului în timp ce pretindem credință în el poate fi la fel de problematică. Atunci când descoperim și acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu putem, ca regele Iosia, să fim transformați și să-i conducem și pe alții la Dumnezeu (vezi 2 Împărați 22:10-13).

Astăzi oamenii abordează Scriptura ca să îi găsească greșeli sau să o ridiculizeze. Unii o consideră în dezacord cu moravurile contemporane (de obicei chiar este, și așa ar trebui să fie). Mulți o iau în râs deoarece contrazice tendințele „științifice” sau culturale. În creștinism, Biblia este adesea folosită doar pentru a susține o anumită poziție teologică, în loc să fie un mijloc de creștere spirituală personală și de reformă. Alții o interpretează în așa fel încât îi neagă orice autoritate istorică sau practică asupra vieții lor zilnice. Una dintre cele mai simple și probabil cele mai frecvente modalități de a respinge autoritatea Bibliei este să o ignorăm și să nu ne facem timp să o citim și apoi să o aplicăm în viața noastră.

5. Ce efect a avut Cuvântul rostit al lui Dumnezeu în situațiile din Ieremia 38:1-4; Ioan 3:1-10 și Faptele apostolilor 16:25-34?

Ieremia 38:1-4

[1] Şefatia, fiul lui Matan, Ghedalia, fiul lui Paşhur, Iucal, fiul lui Şelemia, şi Paşhur, fiul lui Malchia, au auzit cuvintele pe care le spunea Ieremia întregului popor, zicând:
[2] Aşa vorbeşte Domnul: ‘Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de foamete sau de ciumă, dar cine va ieşi şi se va duce la haldeeni va scăpa cu viaţă, va avea ca pradă viaţa lui şi va trăi.’
[3] Aşa vorbeşte Domnul: ‘Cetatea aceasta va fi dată în mâna oştirii împăratului Babilonului, şi o va lua!’”
[4] Atunci, căpeteniile au zis împăratului: „Omul acesta ar trebui omorât! Căci înmoaie inima oamenilor de război care au mai rămas în cetatea aceasta şi a întregului popor, ţinându-le asemenea cuvântări; omul acesta nu urmăreşte binele poporului acestuia şi nu-i vrea decât nenorocirea.”

Ioan 3:1-10

[1] Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaş al iudeilor.
[2] Acesta a venit la Isus noaptea şi I-a zis: „Învăţătorule, ştim că eşti un Învăţător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”
[3] Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.”
[4] Nicodim I-a zis: „Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale şi să se nască?”
[5] Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu.
[6] Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din Duh este duh.
[7] Nu te mira că ţi-am zis: ‘Trebuie să vă naşteţi din nou.’
[8] Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul.”
[9] Nicodim I-a zis: „Cum se poate face aşa ceva?”
[10] Isus i-a răspuns: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu pricepi aceste lucruri?

Faptele Apostolilor 16:25-34

[25] Pe la miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închişi îi ascultau.

26 Deodată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa că s-au
clătinat temeliile temniţei. Îndată, s-au deschis toate uşile şi s-au
dezlegat legăturile fiecăruia.
27 Temnicerul s-a deşteptat şi, când a văzut uşile temniţei deschise, a
scos sabia şi era să se omoare, căci credea că cei închişi au fugit.
28 Dar Pavel a strigat cu glas tare: „Să nu-ţi faci niciun rău, căci toţi
suntem aici.”
29 Atunci, temnicerul a cerut o lumină, a sărit înăuntru şi, tremurând
de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel şi ale lui Sila,
30 i-a scos afară şi le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu
mântuit?”
31 Pavel şi Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit,
tu şi casa ta.”
32 Şi i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui, cât şi tuturor celor din
casa lui.
33 Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a
spălat rănile şi a fost botezat îndată, el şi toţi ai lui.
34 După ce i-a dus în casă, le-a pus masa şi s-a bucurat cu toată casa
lui că a crezut în Dumnezeu.

În vremurile antice, materialele de scris erau rare și costisitoare. În plus, mulți oameni nu știau să citească, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu rostit prin profeții Săi era esențial. Prin puterea Duhului Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu, fie rostit, fie scris, poate pătrunde în inimă pentru a demasca păcatul și a aduce reformă și restaurare. Cuvântul ne cheamă la pocăință și la ascultare (Faptele apostolilor 5:29; vezi și Evrei 4:12). Din acest motiv îl resping mulți dintre cei de la care se așteaptă mai mult. Nu le place autoritatea pe care o revendică asupra vieții lor.

Autoritatea organizației

Osea 12:13 arată clar că „printr-un proroc a scos Domnul pe Israel din Egipt și printr-un proroc a fost păzit Israel”. Ocrotirea și îndrumarea poporului lui Dumnezeu au fost o parte formativă și esențială a activității profeților biblici. În Judecătorii 4:4-8; 2 Cronici 20:14-17; Exodul 12:1-3 și Deuteronomul 1:9-16 putem vedea că profeții au fost cruciali pentru dezvăluirea strategiei divine de conducere a poporului Său. În vremuri de război și de criză, profeții au fost mijlocul prin care Dumnezeu a oferit îndrumare, încurajare și speranță poporului Său și conducătorilor lui, așa cum a făcut prin Iahaziel și Debora. Profeții au oferit în același timp îndrumare cu privire la sărbători și închinare (Exodul 12:1-3). În alte momente Dumnezeu a vorbit prin profeți despre guvernarea națiunii. Pe scurt, niciun aspect al vieții israeliților nu era în afara îndrumării lui Dumnezeu prin mesagerii Săi aleși.

6. Potrivit Faptele 6:1-7; 1 Corinteni 5:1-5; 7:10-16 și Tit 1:5, care sunt domeniile în care darul profetic a sprijinit organizarea și conducerea bisericii creștine timpurii?

Faptele Apostolilor 6:1-7

1 În zilele acelea, când s-a înmulţit numărul ucenicilor, evreii care
vorbeau greceşte cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor
erau trecute cu vederea la împărţeala ajutoarelor de toate zilele.
2 Cei doisprezece au adunat mulţimea ucenicilor şi au zis: „Nu este
potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la
mese.
3 De aceea, fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi vorbiţi de bine,
plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe care îi vom pune la slujba
aceasta.
4 Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea
Cuvântului.”
5 Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ştefan, bărbat
plin de credinţă şi de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor,
pe Timon, pe Parmena şi pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.
6 I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, şi-au pus
mâinile peste ei.
7 Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul
ucenicilor se înmulţea mult în Ierusalim şi o mare mulţime de preoţi
veneau la credinţă.

1 Corinteni 5:1-5

[1] Din toate părţile se spune că între voi este curvie, şi încă o curvie de acelea care nici chiar la păgâni nu se pomenesc, până acolo că unul din voi trăieşte cu nevasta tatălui său.
[2] Şi voi v-aţi făLit! Şi nu v-aţi mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârşit fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru!
[3] Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de faţă cu duhul, am şi judecat, ca şi când aş fi fost de faţă, pe cel ce a făcut o astfel de faptă.
[4] În Numele Domnului Isus, voi şi duhul meu, fiind adunaţi laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus,
[5] am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

1 Corinteni 7:10-16

[10] Celor căsătoriţi, le poruncesc, nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat.
[11] Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta.
[12] Celorlalţi le zic eu, nu Domnul: Dacă un frate are o nevastă necredincioasă şi ea voieşte să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea.
[13] Şi dacă o femeie are un bărbat necredincios şi el voieşte să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei.
[14] Căci bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi nevasta necredincioasă este sfinţită prin fratele; altminteri, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi.
[15] Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu este legat: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.
[16] Căci ce ştii tu, nevastă, dacă îţi vei mântui bărbatul? Sau ce ştii tu, bărbate, dacă îţi vei mântui nevasta?

Tit 1:5

[5] Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit şi să aşezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit:

Imaginează-ți că înființezi o organizație fără un manual operațional și fără un lider vizibil! Cu siguranță o astfel de organizație va întâmpina provocări serioase. Într-un sens, în această situație se afla biserica creștină primară. Domnul Isus Se înălțase și nu mai era cu ucenicii Săi.

Ei aveau o însărcinare clară din partea Lui: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia” (Marcu 16:15). Deși cei 12 apostoli fuseseră aleși, nu exista o structură organizațională clară care să-i ajute să înceapă.

Biserica primară s-a confruntat cu multe dificultăți, precum organizarea, structura pentru misiune și nevoia de a identifica și condamna erezia și imoralitatea din mijlocul ei. Într-un sens foarte real, darul profetic ce acționa în biserica timpurie a jucat un rol esențial în conservarea și protejarea ei (Faptele apostolilor 13:1,2). De fapt este și greu să ne imaginăm cum ar fi putut biserica primară să pornească la drum fără ajutorul darului profetic în vederea organizării și promovării misiunii ei.

> Unii par sceptici față de „religia organizată”. Oricare ar fi dificultățile, care sunt avantajele de a face parte dintr-o structură bisericească organizată? Ce poți oferi și ce poți primi ca urmare a faptului că faci parte dintr-un ansamblu mult mai mare decât tine?

Profeții canonici și necanonici

7. Ce observi cu privire la unii profeți menționați în 1 Cronici 29:29 și 2 Cronici 9:29?

1 Cronici 29:29

[29] Faptele împăratului David, cele dintâi şi cele de pe urmă, sunt scrise în cartea lui Samuel, văzătorul, şi în cartea proorocului Natan, şi în cartea proorocului Gad,

2 Cronici 9:29

[29] Celelalte fapte ale lui Solomon, cele dintâi şi cele de pe urmă, nu sunt scrise oare în cartea proorocului Natan, în prorocia lui Ahia din Silo şi în descoperirile proorocului Ieedo despre Ieroboam, fiul lui Nebat?

Au fost mulți profeți, precum Natan, Gad, Ahia și Ieedo, care erau recunoscuți ca profeți, dar cărțile lor nu au fost incluse în Biblie.

8. Ce ne învață 1 Împărați 11:29-39 și Luca 7:28 despre autoritatea profeților necanonici?

1 Împărați 11:29-39

[29] În vremea aceea, Ieroboam, ieşind din Ierusalim, a fost întâlnit pe drum de prorocul Ahia din Silo, îmbrăcat cu o haină nouă. Erau amândoi singuri pe câmp.
[30] Ahia a apucat haina nouă pe care o avea pe el, a rupt-o în douăsprezece bucăţi
[31] şi a zis lui Ieroboam: „Ia-ţi zece bucăţi! Căci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: ‘Iată, voi rupe împărăţia din mâna lui Solomon şi-ţi voi da zece seminţii.
[32] Dar el va avea o seminţie, din pricina robului Meu David şi din pricina Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o din toate seminţiile lui Israel.
[33] Şi aceasta, pentru că M-au părăsit şi s-au închinat înaintea Astarteei, zeiţa sidonienilor, înaintea lui Chemoş, dumnezeul Moabului, şi înaintea lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, şi pentru că n-au umblat în căile Mele, ca să facă ce este drept înaintea Mea şi să păzească legile şi poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl lui Solomon.

34 Nu voi lua din mâna lui toată împărăţia, căci îl voi ţine domn în tot
timpul vieţii lui, pentru robul Meu David, pe care l-am ales şi care a
păzit poruncile şi legile Mele.
35 Dar voi lua împărăţia din mâna fiului său şi-ţi voi da zece seminţii
din ea;
36 voi lăsa o seminţie fiului său, pentru ca robul Meu David să aibă
totdeauna o lumină înaintea Mea la Ierusalim, cetatea pe care am
ales-o să pun în ea Numele Meu.
37 Pe tine te voi lua şi vei domni peste tot ce-ţi va dori sufletul, vei fi
împăratul lui Israel.
38 Dacă vei asculta de tot ce-ţi voi porunci, dacă vei umbla în căile
Mele şi dacă vei face ce este drept înaintea Mea, păzind legile şi
poruncile Mele, cum a făcut robul Meu David, voi fi cu tine, îţi voi
zidi o casă trainică, aşa cum am zidit lui David, şi-ţi voi da ţie pe
Israel.
39 Voi smeri prin aceasta sămânţa lui David, dar nu pentru
totdeauna.'"

Luca 7:28

28 Vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu este niciunul mai mare
decât Ioan Botezătorul. Totuşi cel mai mic în Împărăţia lui
Dumnezeu este mai mare decât el.

Deși nu știm de ce Dumnezeu a permis ca unele mesaje profetice să fie incluse în Biblie, iar altele să fie lăsate pe dinafară, știm că profeții necanonici care nu au fost incluși în Scriptură au fost la fel de inspirați de Dumnezeu. Biblia învață că darurile spirituale, inclusiv darul profeției, vor continua până la sfârșitul timpului. Biblia prezice că vor exista profeți postbiblici necanonici „pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei" (Efeseni 4:12,13), și că ei vor exista „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată" (Ioel 2:31).

După ce David a comis adulter și crimă, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Natan să îl confrunte (2 Samuel 12:7-14). Deși Natan nu a scris o carte biblică, David nu i-a pus la îndoială autoritatea, iar aceasta pentru că autoritatea scrierilor profetice se bazează pe inspirația lor, nu pe includerea sau neincluderea lor în canonul biblic. Totuși toți profeții necanonici autentici, în special profeții de după perioada biblică – și mai ales o profetesă modernă precum Ellen White –, s-au considerat

supuși autorității biblice. Mesajele lor trebuiau testate prin Biblie și nu înlocuiesc Biblia ca sursă de credință și doctrină.

> Ellen White a scris: „Domnul doreşte să vă studiaţi Bibliile. El nu a dat nicio lumină suplimentară care să ia locul Cuvântului Său. Lumina aceasta are scopul de a conduce minţile confuze la Cuvântul Său, care, dacă este mâncat şi digerat, este ca seva vitală pentru suflet" (*Solii alese*, vol. 3, p. 29). În ce măsură ca biserică dăm ascultare acestor cuvinte ale ei?

Vineri, 4 decembrie

Autoritatea mesajelor

Profeții ne vorbesc cu autoritate și cu relevanță pentru că Dumnezeu i-a ales ca mesageri ai Săi. Există profeți canonici (cei ale căror scrieri au devenit parte a Bibliei), profeți necanonici (cei care nu au scris o carte inclusă în Biblie) și profeți postbiblici necanonici (acei profeți care apar după perioada Noului Testament). Toți au fost la fel de inspirați, iar mesajele lor purtau amprenta autorității divine. Ellen White face parte din categoria profeților postbiblici necanonici. Adventiștii nu consideră că scrierile ei sunt o adăugire la Biblie și nici că ar fi egale cu ea, dar sunt relevante și vorbesc cu autoritate, lucru afirmat chiar de Ellen White: „În aceste scrisori pe care le scriu, în mărturiile pe care le vestesc, eu vă prezint ce mi-a arătat Domnul. Niciun articol scris de mine în publicaţii nu exprimă doar idei personale. Ele exprimă ce mi-a descoperit Dumnezeu în viziune – razele prețioase de lumină care strălucesc venind de la tronul Său" (*Solii alese*, vol. 1, p. 29).

În armonie cu Biblia, Ellen White subliniază realitatea păcatului și nevoia noastră de Domnul Isus, singura speranță pentru viața veșnică, oferită prin har tuturor celor care o revendică prin credință – o altă temă importantă din mesajele ei. În aceste mesaje (sau, mai bine spus, în mesajele lui Dumnezeu transmise prin ea) vedem lupta dintre bine și rău, de la căderea lui Lucifer din cer și până la sfârșitul timpului, când păcatul și răul, împreună cu Satana și îngerii lui căzuți, vor fi spulberați. Scrierile lui Ellen White ne ajută să înțelegem principiile biblice în contextul timpului sfârșitului. Ea vorbește, de exemplu, despre

pericolul unirii bisericii cu statul și despre importanța libertății religioase; avertizează cu privire la decăderea morală; înalță legea lui Dumnezeu și importanța ei și, deși înțelegerea noastră despre „semnul fiarei" nu se bazează pe scrierile ei, cuvintele ei ne oferă perspective valoroase asupra evenimentelor finale.

Ellen White pune accentul pe aspectul practic al trăirii creștine. Mesajele ei despre spiritualitate, sănătate, educație, relații de familie, creșterea copiilor, viață morală și altele i-au ajutat pe mulți să-și schimbe stilul de viață și astfel să trăiască mai bine pe mai multe planuri. Scrierile lui Ellen White nu se află în Biblie, dar Dumnezeu a folosit-o pentru a-i îndruma pe credincioșii care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului. Scrierile ei continuă să vorbească cu autoritate și relevanță profetică.

Studiu zilnic: Psalmii 107 – 113;* Ellen G. White*, Educație, cap. 16

1. Prin ce le-a smerit Dumnezeu inima celor din pustie?
2. Sub stăpânirea cui se roagă David să fie pus vrăjmașul lui?
3. Cine sunt cei care au o minte sănătoasă?
4. De ce anume nu se teme omul care face bine și împrumută pe altul?
5. *Ce adevăr trebuie întipărit adânc în minte?*